

ABRvS 31 mei 2006, LJN: AX6362, zaaknr. 200505388/1

<http://www.rechtspraak.nl/ljn.asp?ljn=ax6362>

Artt.: 8, lid 1 en 10, lid 2, sub e en g, Wob en 1:3, 6:24, lid 1, 6:18, lid 1, en 6:19, lid 1, Awb

Trefw.: openbaarmaking uit eigen beweging, besluit, belanghebbende, integriteit, onkreukbaarheid, belangenverstrengeling, nevenwerkzaamheden, anonimisering, belangenafweging, redelijkheidstoetsing

Samenvatting

In opdracht van het gemeentebestuur van Nijkerk heeft Deloitte een onderzoek ingesteld naar belangenverstrengeling door een afdelingshoofd. Het college van b en w besluit vervolgens tot openbaarmaking van het volledige onderzoeksrapport in niet-geanonimiseerde vorm. De belangenafweging is gebaseerd op de artt. 8 en 10, tweede lid, aanhef en sub e en g, Wob, i.h.b. de gewenste openheid van zaken, de geloofwaardigheid van het rapport en de onmogelijkheid van anonimisering door herleidbaarheid van het rapport op de persoon van betrokkene op basis van zijn functie-aanduiding. De Afdeling overweegt ambtshalve als volgt. Indien aan het bestuursorgaan wordt verzocht om informatie neergelegd in documenten over een bestuurlijke aangelegenheid, dient het bestuursorgaan daarop een besluit te nemen met inachtneming van, onder meer, art. 10 Wob. Deze wettelijke bepaling biedt de grondslag om een verzoek geheel of gedeeltelijk af te wijzen indien of in zoverre openbaarmaking zou leiden tot een onevenredige aantasting van de belangen van bij de aangelegenheid betrokken natuurlijke personen of rechtspersonen. Art. 10 van de Wob biedt geen aanknopingspunten voor het oordeel dat de in die bepaling gevergdte afweging niet ook dient plaats te vinden indien het bestuur eigener beweging voornemens is tot het openbaar maken, op voet van art. 8, eerste lid, van de Wob, van informatie neergelegd in documenten over een bestuurlijke aangelegenheid, waarbij in artikel 10 van de Wob vermelde belangen zijn betrokken. Ook in dat geval dient derhalve met het oog op die belangen een afgewogen besluitvorming plaats te vinden. Het moet er derhalve voor worden gehouden dat artikel 8, eerste lid, Wob, in zoverre het gaat om het openbaar maken van informatie neergelegd in documenten over een bestuurlijke aangelegenheid waarbij belangen als vermeld in art. 10 van de Wob zijn betrokken, de grondslag biedt voor het nemen van besluiten, als bedoeld in art. 1:3, eerste lid, van de Awb, waartegen voor degenen die door dat besluit rechtstreeks in hun belang worden getroffen, dezelfde rechtsgang openstaat als die welke beschikbaar is voor degene die rechtstreeks in zijn belang wordt getroffen door een besluit tot openbaarmaking van documenten dat is genomen op een verzoek op grond van art. 3 Wob. De Afdeling sluit zich aan bij het oordeel van de rechtbank dat het college in redelijkheid tot het besluit tot volledige openbaarmaking van het rapport heeft kunnen komen en deze niet tot enkele hoofdstukken heeft hoeven te beperken. Evenals de rechtbank neemt de Afdeling daarbij in aanmerking dat aan het belang van openbaarheid omwille van een goede en democratische bestuursvoering een zeer groot gewicht toekomt, waar de integriteit van de overheid in het geding is en dat het aannemelijk is dat, zoals het college stelt, bij een gedeeltelijke openbaarmaking van het rapport vragen rondom de integriteit en onkreukbaarheid zouden kunnen blijven bestaan. Dat door het onderzoeksbureau aan derden vertrouwelijkheid is toegezegd, is niet aannemelijk geworden. Met betrekking tot het hoger beroep van het college deelt de Afdeling het oordeel van de rechtbank dat betrokkene een belang heeft, als bedoeld in artikel 10, tweede lid, aanhef en onder e, van de Wob (persoonlijke levenssfeer), bij weglating van zijn naam uit het rapport. Anders dan de rechtbank ziet de Afdeling evenwel onvoldoende grond voor het oordeel dat het college hieraan een zwaarder gewicht had moeten toekennen dan het in het bij de rechtbank bestreden besluit heeft gedaan. Bij dit oordeel heeft de Afdeling in aanmerking genomen het uitgangspunt van de Wob en de overwegingen van het college in het primaire besluit en het besluit op bezwaar, i.h.b. dat in dit geval de integriteit van het openbaar bestuur in het geding is, dat daarover in de openbaarheid commotie was ontstaan, waarbij ook namen zijn genoemd en dat het daarom van groot belang was het publiek duidelijkheid te verschaffen over wat wel is

gebeurd en wat niet. De rechtbank is dan ook ten onrechte overgegaan tot vernietiging van het besluit wegens strijd met art. 10, tweede lid, aanhef en onder e, van de Wob.

Noot

1. Uit dogmatisch oogpunt is dit is een zeer belangrijke uitspraak omdat de Afdeling hierin ambtshalve - via extensieve (her)interpretatie van artikel 8 Wob - de hierin vastgelegde actieve openbaarmakingsplicht van bestuursorganen (informatieverstrekking uit eigen beweging) – toegespitst op het belang van een goede en democratische bestuursvoering – als grondslag van besluitvorming nader uitwerkt in samenhang met het afwegingskader in artikel 10 Wob. Parallel aan de verplichting tot openbaarmaking op verzoek in de artikelen 3, 10 en 11 Wob, waarbij artikel 2 Wob als koepelverplichting geldt (vgl. artikel 110 Grw.). Een tweede belangrijk punt is de uitdrukkelijke erkenning van de integriteit van de overheid c.q. het openbaar bestuur als afzonderlijke grond van (actieve) openbaarmaking met een eigen gewicht. Dat het integriteitsmotief in de opvatting van de Afdeling een onderdeel is van het (publieke) belang van openbaarheid omwille van een goede en democratische bestuursvoering impliceert, dat daarbinnen qua gewicht van deelbelangen gedifferentieerd moet worden. Daarbij gaat het met name om de invulling van het afwegingskader, naar blijkt uit de overweging dat aan het belang van openbaarheid een zeer groot gewicht toekomt waar de integriteit van de overheid in het geding is (r.o. 2.8). Tegelijkertijd laat deze uitspraak ook enkele rechtsvragen open. In de eerste plaats de vraag of de wijze van actieve openbaarmaking van een niet-geanonimiseerd onderzoeksrapport (elektronische publicatie op de website of beschikbaarheid op schrift) niet in de redelijkheidstoetsing verdisconteerd moet worden, mede tegen de achtergrond van aanspraken van betrokkene op privacy en gegevensbescherming. Een tweede kwestie betreft de vraag of het bewuste onderzoeksrapport niet reeds tot het publieke domein behoorde of zou gaan behoren, als onderdeel van de vergaderstukken van de gemeenteraad (artikel 19, tweede lid, Gemw). En voorts natuurlijk de vraag hoever de betekenis van deze uitspraak met betrekking tot beslissingen van actieve openbaarmaking reikt. De betekenis van deze uitspraak over artikel 8 Wob is groot en actueel, mede in verband met de discussie over de openbaarmaking van (onderdelen uit) asiëldossiers ter verdediging van het gevoerde beleid (de zaak Taïda Pasic).

2. Aan het mij door de gemeente beschikbaar gestelde procesdossier en onderzoek op internet ontleen ik de volgende feiten. Nijkerk, met thans ruim 38.000 inwoners, is aangewezen als groeikern met de opdracht om in enkele jaren uit te groeien tot 51.000 inwoners. Er moet dus veel gebouwd worden. Enkele jaren terug ontstonden geruchten, dat sprake zou zijn van bevoordeling van bepaalde projectontwikkelaars, onduidelijke grondposities en belangenverstrengeling van projectontwikkelaars en het hoofd van de afdeling Ruimtelijke Ordening en Volkshuisvesting van de gemeente. Enkele inwoners van Nijkerk riepen de hulp in van een bekend Houtens gemeenteraadslid om een onderzoek te doen, hetgeen resulteerde in een tussenrapport van februari 2004 en het eindrapport “Belangenverstrengeling in Nijkerk” van 1 juni 2004. Dit onderzoeksrapport is in belangrijke mate gebaseerd op via de Wob verkregen toegang tot gemeentelijke dossiers. In beide - op internet gepubliceerde rapporten - komt het functioneren van het betreffende afdelingshoofd (met naamsvermelding) uitvoerig aan de orde. Parallel aan dit onderzoek heeft het college van b en w van Nijkerk door Deloitte, Bijzonder Onderzoek & Integriteitsadvies, een onderzoek laten instellen naar de nevenwerkzaamheden en mogelijke belangenverstrengeling van het afdelingshoofd ROV. Uit het onderzoeksrapport van Deloitte van 19 april 2004 blijkt, dat betrokkene sinds oktober 1997 in het Handelsregister was ingeschreven als aandeelhouder en bestuurder van een advies-BV in Hilversum met als doelomschrijving: “Het geven van adviezen op het gebied van ruimtelijke ordening en volkshuisvesting, projectontwikkeling, aan- en verkoop van onroerende zaken, projectmanagement” en in die hoedanigheid omzet genereerde bij een aantal bouwers/projectontwikkelaars waarmee hij ook als gemeenteambtenaar te maken had vanwege hun betrokkenheid bij gemeentelijke projecten. Bovendien was sprake van een vriendschapsrelatie met een van de projectontwikkelaars. Ambtelijke corruptie is niet vastgesteld. Die nevenwerkzaamheden waren echter niet gemeld. Betrokkene heeft hiervoor dan ook geen toestemming gekregen, terwijl dit wel verplicht was op basis van de regeling

nevenwerkzaamheden in het Algemeen Ambtenarenreglement van de gemeente Nijkerk (artikel 125 Ambtenarenwet).

3. De kern van deze uitspraak is r.o. 2.7, tweede alinea, waarin de Afdeling neerlegt, dat artikel 8 Wob in geval van beslissingen van bestuursorganen omtrent actieve openbaarmaking, waarbij belangen zijn betrokken in de zin van artikel 10 Wob, de grondslag biedt voor het nemen van besluiten in de zin van artikel 1:3, eerste lid, Awb. In dat geval staat voor de belanghebbende dezelfde rechtsgang open als die beschikbaar is voor de belanghebbende bij een besluit tot openbaarmaking op verzoek ex artikel 3 Wob. Artikel 10 Wob vervult aldus een tweeledige functie, want is zowel afbakenings- als beoordelingskader. Hierbij aanhakend ligt het voor de hand om op een artikel 8-besluit ook onderdelen uit de artikelen 5 en 6 analoog van toepassing te achten. Dat geldt in het bijzonder voor artikel 6, derde lid, Wob, het voorschrift om bij een beslissing tot verstrekking van informatie, waartegen een belanghebbende naar verwachting bezwaar heeft, met de effectuering daarvan twee weken te wachten nadat de beslissing is bekend gemaakt. Hiermee krijgt een belanghebbende de gelegenheid om te pogen openbaarmaking te voorkomen, met name door het indienen van een bezwaarschrift bij het bestuursorgaan en het verzoek bij de rechtbank om een voorlopige voorziening te treffen. De met deze Afdelingsuitspraak ingezette lijn kan dus nog verder verfijnd worden. De consequentie van het aldus in de Wob geïntroduceerde strategisch besluitbegrip is, dat bij voornemens tot actieve openbaarmaking door het bestuursorgaan aan de hand van artikel 10 Wob uitdrukkelijk onderzocht dient te worden of de besluitvormingsprocedure in de zin van de Awb gevolgd moet worden, resulterend in een schriftelijk besluit, dan wel dat met een (mondelinge) feitelijke uitvoeringsbeslissing kan worden volstaan. Daarbij gaat het om het onderscheid op basis van artikel 8 Wob tussen (publieks)voorlichting in traditionele zin, met doelen als omschreven in de wetsgeschiedenis van de Wob (TK 1986-1987, 19859, nr. 3, p. 28-30) en een thans nader omliggende specifieke categorie van openbaarmakingsactiviteiten, waarbij belangen van derden in het spel zijn en om die reden thans door de bestuursrechter wordt voorzien van de formele waarborgen van deugdelijke besluitvorming en rechtsbescherming.

4. Een tweede belangrijk element van deze uitspraak is de door de Afdeling aan de integriteit van het openbaar bestuur/overheid als afwegingsfactor toegekende betekenis. Uitgangspunt blijft het publieke belang van een goede en democratische bestuursvoering. Dit belang wordt echter nader ingekleurd “waar de integriteit van de overheid in geding is”, immers in dat geval komt in het toetsingskader aan dit belang een zeer groot gewicht toe (r.o. 2.8, tweede alinea). In eerdere rechtspraak was het integriteitsaspect soms verdekt aanwezig en kwam dit tot uiting in de afbakening van de persoonlijke levenssfeer van bestuurders en ambtenaren als weigeringsgrond. Zie in het bijzonder: ABRvS 14 juli 2004, JB 2004, 297 m.nt. dzz. en ABRvS 28 juli 2004, JB 2004, 317 m.nt. dzz. Met deze actualisering van het – mijns inziens enigszins gedateerde - begrip goede en democratische bestuursvoering loopt de Wob qua doelstelling in de pas met modernere openbaarheidswetgeving, met name in het VK, de BRD en de EG. Zie ook mijn noot bij GvEA 30 november 2004, JB 2005, 31.

5. Uit een oogpunt van ambtelijke integriteit wekt deze casus alleen maar verbazing. Hoe is het mogelijk dat een afdelingshoofd gedurende langere tijd naast zijn ambtelijke bezigheden een adviesbureautje kan runnen en zich dan ook nog op onwetendheid meent te kunnen beroepen met betrekking tot de meldingsplicht van nevenwerkzaamheden en het vereiste van voorafgaande toestemming. Of het onderwerp integriteit niet sinds het midden van de jaren negentig ruime – politiek-bestuurlijke - aandacht heeft gekregen, ook in gemeentelijke kring. De ambtelijke integriteitsverplichtingen en de zijn recent in de Ambtenarenwet nog verder aangescherpt door inwerkingtreding van de wijziging van de artikelen 125 t/m 126 en uitbreiding met de artikelen 125ter, 125quater en 125quinquies (Wet van 22 december 2005, houdende wijziging van de Ambtenarenwet en enkele andere wetten in verband met goed ambtelijk handelen, goed werkgeverschap en algemene regels over integriteit, Stb. 2005, 695). Het nieuwe artikel 125quater verplicht het bevoegd gezag een actief integriteitsbeleid te voeren, mede als onderdeel van het personeelsbeleid. Binnen de gemeente Nijkerk is eind 2004 door b en w, na overleg met de raad en de ondernemingsraad, een Nota integriteit ambtelijke organisatie vastgesteld, als opstap naar

een activerend integriteitsbeleid. Naar uit deze zaak blijkt heeft de openbaarmaking van onderzoeksrapporten in integriteitskwesaties materieel een belangrijk sanctionerend effect. Door openbaarmaking in niet-geanonimiseerde vorm toe te staan is de Afdeling duidelijk een stap verder gegaan dan de voorzieningenrechter van de rechtbank Alkmaar in een door de advocaat van betrokkene ingeroepen uitspraak van 9 juli 2004, LJN: AQ0606 (Hoornse bouwkwestie).

6. Een enkel aspect is in deze zaak onderbelicht gebleven, te weten de doorwerking in de besluitvorming en de toetsing daarvan van de wijze van openbaarmaking. Volgens de Afdeling is de rechtbank ten onrechte overgegaan tot vernietiging van het besluit tot publicatie van het rapport in niet-geanonimiseerde vorm wegens strijd met artikel 10, tweede lid, aanhef en onder e, van de Wob (persoonlijke levenssfeer). In deze – niet gepubliceerde – uitspraak van 29 april 2005, zaaknr. AWB 04/2814, oordeelde de rechtbank, dat het college van b en w van Nijkerk niet in redelijkheid heeft kunnen concluderen dat nu de functienaam en de naam van het bedrijf van eiser (?) in ieder geval in het rapport zouden staan, het weglaten van de naam van eiser geen zin had: “Weliswaar zijn veel betrokkenen op de hoogte van de naam van eiser en is het voor geïnteresseerden wellicht mogelijk zijn naam te achterhalen, maar dat neemt niet weg dat het laten staan van zijn naam een veel ruimere bekendheid daarvan tot gevolg heeft, dan bij anonimisering het geval zou zijn. De rechtbank acht het niet onaannemelijk dat eiser daar schade van zou kunnen ondervinden, terwijl verweerder verder geen baat heeft bij het vermelden van de naam.” Met name uit het hoger beroepschrift en de pleitaantekeningen van de advocaat van betrokkene blijkt, dat de pijn van de niet-geanonimiseerde openbaarmaking met name betrekking heeft op de elektronische publicatie van de onderzoeksrapporten van Deloitte en de groep-Van Kouwen op internet en de zoekmogelijkheden van Google. Dat is een relevant gegeven, in het bijzonder bij actieve openbaarmaking, dat in de besluitvorming dan ook een rol behoort te spelen, met name als onderdeel van de redelijkheidstoetsing. Daartoe dient uitdrukkelijk te worden onderscheiden tussen de openbaarmaking als zodanig en de wijze van openbaarmaking. Aanvankelijk heeft de gemeente Nijkerk het onderzoeksrapport tevens openbaar gemaakt via plaatsing op de website van de gemeente; nadien is het van de website verwijderd. Het effect van een elektronische publicatie is zodanig dat onder omstandigheden geoordeeld kan worden dat de keuze voor deze publicatievorm in een onredelijke uitkomst van de belangenafweging resulteert. Op deze wijze wordt de noodzakelijkheidstoetsing van artikel 8, tweede lid, EVRM moeiteloos in het toetsingskader van de Wob geïntegreerd. Omdat de advocaat van betrokkene dit aspect van proportionaliteit en subsidiariteit toespitste op de weigeringsgrond persoonlijke levenssfeer, kwam dit verder niet aan de orde.

7. Het onderzoeksrapport van Deloitte en de daaraan voor betrokkene te verbinden consequenties is besproken in de gemeenteraad. Het rapport werd op 19 april 2004 onder embargo, dat wil zeggen onder oplegging van geheimhouding ex artikel 25, tweede lid, Gemw, aan de fractievoorzitters gestuurd (seniorenconvent). Vervolgens is de dag erna een persconferentie gehouden en daarop volgend een openbare informatiebijeenkomst, waarbij dit rapport tevens formeel is aangeboden aan de raad(sleden). Het rapport van Deloitte is vervolgens besproken in een extra openbare vergadering van de gemeenteraad op 22 april 2004. Met het oog daarop was het onderzoeksrapport ingevolge artikel 19, tweede lid, Gemw en het gemeentelijke openbaarheidsbeleid - als onderdeel van de agenda en vergaderstukken - tevens ter inzage gelegd en aldus voor een ieder beschikbaar. Omdat het onderzoeksrapport over belangenverstremming in Nijkerk van de groep-Van Kouwen is eveneens naar de raad gegaan en besproken in de openbare vergadering van 1 juli 2004. De verslagen (besluitenlijst) van deze gemeenteraadsvergaderingen zijn openbaar op grond van artikel 23, vijfde lid, Gemw. Beide onderzoeksrapporten bevatten veel persoonsnamen, niet alleen van het hoofd ROV, maar ook van bestuurders, projectontwikkelaars en ambtenaren. Daarnaast wordt de naam van het hoofd ROV in de raadsverslagen genoemd, terwijl de raad nadien bij afzonderlijke brief van 21 september 2004 is geïnformeerd over het besluit van het college om betrokkene te ontslaan. Het onderzoeksrapport van Deloitte is door het gemeentebestuur zowel actief – via elektronische publicatie op de gemeentelijke website (tijdelijk) – als passief, op verzoek, openbaar gemaakt.

8. Uit het voorgaande blijkt dat het gemeentebestuur het onderzoeksrapport op 20 april actief openbaar gemaakt heeft, (mede) met het oog op de daarop volgende gemeenteraadsvergadering. Daaraan voorafgaand, bij e-mail van 8 en 13 april, verzocht betrokkene met een beroep op artikel 10 Wob om het rapport niet integraal openbaar te maken, maar volledig te anonimiseren. Bij brief van 15 april is betrokkene geïnformeerd over het besluit van b en w om het volledige rapport openbaar te maken in niet-geanonimiseerde vorm. Tegen dit besluit is eerst bij brief van 24 mei 2004 bezwaar aangetekend, resulterend in een bevestigend besluit op bezwaar van 13 oktober 2004. De gehele procedure heeft in het teken gestaan van de toepassing van de Wob. De betekenis van artikel 19, tweede lid, Gemw is derhalve niet aan de orde gekomen. De tweede zin van deze bepaling luidt als volgt: “De agenda en de daarbij behorende voorstellen met uitzondering van de in artikel 25, tweede lid, bedoelde stukken (waaromtrent geheimhouding is opgelegd, *schr.*) worden tegelijkertijd met de oproeping en op een bij de openbare kennisgeving aan te geven wijze ter inzage gelegd.” De betekenis van deze bepaling is in de wetsgeschiedenis wat in het vage gebleven. Niet duidelijk is of deze bepaling kan worden opgevat als zelfstandige grondslag van openbaarmaking van vergaderstukken (vgl. TK 1985-1986, 19403, nr. 3, p. 79). Mij lijkt dit het geval waar het gaat om gemeenteraadsleden, waarbij ik er tevens van uit ga, dat het begrip voorstellen alle vergaderstukken omvat. Het gebruik van de term stukken in verband met een opgelegde geheimhoudingsplicht wijst daar ook op. De wettelijke verplichting van ter inzage leggen in artikel 19, tweede lid, Gemw is dan niet meer dan vastlegging van een minimum methode van openbaarmaking, uitgaande van de onderliggende verplichting tot het actief beschikbaar stellen van vergaderstukken aan de leden van de raad..

9. Vervolgens doet de vraag zich voor of artikel 19, tweede lid, Gemw ook ziet op de (actieve) openbaarmaking van vergaderstukken aan burgers. Op dit punt blijft de wetsgeschiedenis in het duister en is de uitwerking van deze zgn. actieve openbaarmakingsplicht overgelaten aan de gemeenten (nr. 5, p. 85-87 en nr. 10, p. 140), waarmee nog niets gezegd is over het karakter ervan. Gezien de context van deze bepaling kies ik er voor om deze bepaling op te vatten als een zelfstandige grondslag van (actieve) openbaarmaking van agenda en vergaderstukken van de gemeenteraad, naast de artikelen 2 en 8 Wob. Deze keuze is tevens relevant uit een oogpunt van rechtsbescherming. De voorliggende casus biedt een illustratie van een belanghebbende bij geheimhouding. Uit ABRvS 26 oktober 2005, JB 2006, 9 m.nt. Broeksteeg blijkt, dat de oplegging van een geheimhoudingsverplichting ex artikel 25 Gemw onder omstandigheden door een belanghebbende kan worden aangevochten. Dat betekent dat een dergelijk geheimhoudingsbesluit ook door een belanghebbende kan worden uitgelokt en bij weigering daarvan aan rechterlijke toetsing kan worden onderworpen. Wordt er daarentegen van uitgegaan dat de openbaarmaking van gemeenteraadsstukken aan burgers berust op artikel 8 Wob, dan kan een belanghebbende met betrekking tot de actieve openbaarmaking van de betreffende stukken aan derden de route van bezwaar en beroep volgens deze uitspraak volgen, toegespitst op de weigeringsgronden in artikel 10 Wob. Wil betrokkene verhinderen dat de betreffende stukken aan gemeenteraadsleden worden verstrekt en in een openbare vergadering besproken, dan dient complementair tevens het – uitgelokte – weigeringsbesluit om een geheimhoudingsverplichting op te leggen te worden aangevochten.

10. Blijft deze procedure achterwege, dan is de vraag welk effect een dergelijke openbaarmaking op grond van de Gemw in de beperkte kring van de gemeenteraad heeft op latere verzoeken tot openbaarmaking van de betreffende stukken van burgers op grond van artikel 3 Wob. Eenmaal openbaar is ingevolge de Wob immers altijd openbaar. ABRvS 7 april 2004, LJN: AO7115, handelt over een vergelijkbare kwestie. De casus betrof een Wob-verzoek van de Nederlandse Vereniging van Handelsinformatiebureaus aan het College bescherming persoonsgegevens om openbaarmaking van de naam van het handelsinformatiebureau waaromtrent de Registratiekamer (rechtsvoorganger Cbp) een geanonimiseerd onderzoeksrapport had uitgebracht. Met betrekking tot de afwijzing van de stelling dat het Cbp de openbaarmaking van de naam van het handelsinformatiebureau niet kan weigeren nu die naam door het Cbp bekend is gemaakt in een brief aan veertien zakelijke relaties van dat bureau, overweegt de Afdeling: “Voornoemde brief is door het Cbp verzonden binnen een beperkte kring en in het kader van de uitvoering van de aan het Cbp wettelijk opgedragen taak ten aanzien van de Wet bescherming persoonsgegevens. Deze

informatieverstrekking behelst niet de openbaarmaking van informatie uit eigen beweging zoals bedoeld in artikel 8, eerste lid, van de Wob noch de openbaarmaking van informatie op verzoek met toepassing van de Wob. Derhalve heeft het Cbp zich terecht op het standpunt gesteld dat de omstandigheid dat de naam van het handelsinformatiebureau anders dan op grond van de Wob bekend is gemaakt aan een beperkte kring van betrokkenen niet met zich brengt dat die informatie desverzocht voor een ieder beschikbaar dient te zijn.” Deze uitspraak kan zonder meer worden overgezet naar de gemeentelijke sfeer. Hieruit kan worden afgeleid, dat wanneer vergaderstukken, in het bijzonder niet-geanonimiseerde onderzoeksrapporten, uitsluitend in de beperkte kring van de gemeenteraad zijn verstrekt, bijvoorbeeld ter bespreking in een vergadering met gesloten deuren (artikel 23, tweede t/m vierde lid Gemw) hieraan geen ongeclausuleerde Wob-aanspraak op openbaarmaking (op verzoek) kan worden ontleend.

11. Deze uitspraak betreffende de artikelen 8 en 10 Wob is tevens rechtstreeks relevant voor de vraag naar het geldende beoordelingskader bij de openbaarmaking van (delen uit) individuele dossiers in de media, ter verdediging van het gevoerde beleid. Ik doel in het bijzonder op de discussie naar aanleiding van de informatieverstrekking door de minister van V&I op basis van het asiëldossier van Taïda Pasic aan de Telegraaf. Is sprake van openbaarmaking van documenten, dan is hierop de Wob van toepassing, waarbij een rechtmatig besluit tot openbaarmaking geldt als rechtvaardigingsgrond van gegevensverstrekking in de zin van artikel 8, aanhef en sub c, Wbp. Worden geen stukken uit het dossier openbaar gemaakt, maar is sprake van gegevensverstrekking op basis van het persoonsdossier, dan is uitsluitend het verstrekkingregime in de Wbp van toepassing, althans wanneer sprake is van gegevensverwerking in de zin van de wet/richtlijn. Dit Wob-perspectief is in het rapport van het Cbp, “Incidentele openbaarmaking van persoonsgegevens uit individuele dossiers ter verdediging van beleid” van 24 mei 2006 (Z2006-0170), niet aan de orde gekomen. Ook stond de behandeling van dit onderwerp in de Tweede Kamer vrijwel uitsluitend in het teken van de Wbp. Zie hieromtrent de brieven van de minister van V&I van 10 maart en 1 juni 2005, TK 2005-2006, 19637, nrs. 905 en 1053 en Hand. TK 46, p. 3042-3047 alsmede de vragen naar aanleiding van het rapport van het Cbp, vra2006just-07. In de voorliggende casus is geen sprake van samenloop van Wob en Wbp. Weliswaar vormt het betreffende onderzoek een onderdeel van een individueel personeels(ontslag)dossier, als zodanig maakt het echter geen deel uit van gegevensverwerking in de zin van artikel 2, eerste lid, Wbp. Zie HR 3 juni 2005, LJN: AT1093 (Sint Jans Gasthuis).